

«Les Ballades de l'ermont» (Cesar Frank) agradaren tant, que merqueren l'honor de repetició.

S'alçà per fi, el president Reverent Pere Figueras, qui emocionat per la brillantor del acte, remercià efectivament als distingits oradors, poetes i bells cantaires, com també al nombrós públic que amb la seva presència contribuïren al esplendor de la cultural festa. Hem de fer notar que entre els concurrents, s'hi veien molts amics nostres dels pobles comarcants, con son Palafolls, Les Ferreries, Blanes, Calella etc. qual deferencia de veres agraim.

Com a complement de la Festa l'endemà dia 30 a les 5 de la tarda, la tan aplaudida secció dramàtica de la «Pau Social» de Calella posà en escena el magnífic drama «Esclaus de les passions» original del llorjat poeta Mossen Francesc Gay, Pbre, i el divertit sàinet «Un Niu de raons».

Tots els joves que hi prengueren part desempenyaren a la perfecció sos respectius papers, obtingueren forts aplaudiments i anyadiren un floró més a la justa fama de que gosen. L'execució doncs, no empetí, ans realça la grandesa i bellor, del drama de Mossen Gay.

X.

Reflexions

Amb aquest títol, he llegit un substanciós article que acaba de publicar, en el nom. 25 d'aquest periòdic, el simpàtic i actiu redactor del mateix D. Joan Dotrás i Manyà.

Que consti que no conec, no-mes que pels seus escrits, a aital senyor, ni he tingut amb ell cap mes relació que la de lector dels seus articles; però aixó encara me dona mes dret, a mon entendre, a parlar, amb complerta independència, del seu article darrerament publicat.

No obstant, avans d'empendre aquest comés, dec fer constar, també, que, no vull deixar-me portar de mires particulars—Deu me'n lliuri—ni parlar per posar contra-

dicció en cap lloc determinat; sino que desitjo unicament exposar el meu criteri en una qüestió que ha sigut molt debatuda i poc aclarida: Me refereixo a la participació activa de les dames en els escenaris de societat catòliques.

Quan l'any passat a arrell de la publicació de uns programes del Colisseu Pompeia, en els que's deia que la obra anunciada havia sigut revisada per una autoritat eclesiàstica i que a les funcions d'aquell Colisseu podien assistir-hi sacerdots, el Sr. Bisbe de Barcelona va publicar una circular renovant les prohibicions fetes per sos antecessors als clergues, respecte a espectacles, i dient amb tota claretat que mai havia concedit permís a cap societat catòlica, si li havien demanat, per introduir dames al seu teatre, jo'm vaig permetre fer un comentari als dos extrems de la Circular, exposant en ell el meu criteri, sense esmenar la plana, com se suposa, al il·lustre Prelat barceloní.

Una circumstancia independent de la meva voluntat va motivar que no pogués acabar la tasca a temps; per lo qual vaig creure que, passada la oportunitat, valia, més esperar una ocasió aposta per publicar les meves quàntilles.

La ocasió es d'agrair al Senyor Dotrás. I ja que en les planes de BONA LLEVOR me l'ha oferta, crec que enelles es just que li agraeixi, i en elles comuniqui al public el meu criteri.

* * *

Començaré per dir al Sr. Dotrás qu'estic gaire bé d'acord amb ell, en lo que atany al fons del seu article. Aquella pena que sent el articulista de «Reflexions» pel desviament de les noies cap al escenari, en detriment de la seva formació social sòlida i ordenada, es lo mes racional i crec que deuria preocupar en gran superlatiu als directores de les associacions moralitzadores.

Crec, també, amb en Sr. Dotrás que no han d'esser les noies *fent comedia* les qui han de contrarestar la influencia dels esbarjos, diversions i espectacles disolvents.

No obstant, segons el meu pobre intel·lecte, comvé fer algunes excepcions an aquesta regla general tant practicament social i catòlica.

No sempre l'escenari serà nociu a les noies. La pràctica prudent i assenyada confirma que en Col·legis i Patronats de Noies que detenen totes les tardes a la joventut, o allunyan la de diversions perilloses, el teatre es un element d'atracció no per solivantar passions, ni engreixar corcs de vanitats, sino per atraure nous elements i engróixir les llistes d'assistencia.

Jo he tingut ocasió de parlar amb párrocos i sacerdots amics, directores o cooperadors actius d'aquestes obres i se m'han plangut de no saber com fer-so per a distreure a les noies i infundils-hi amor al Patronat. En cambi alguns han intentat organitzar representacions teatrals i han trobat en aquest mitjà un gran adjutori del seu zel apostòlic.

I es que en tot el temps en que's prepara—que sempre es llarc—les noies interessades troven ja ocupació, gust, i atractiu en alló que s'ha de representar i en els preparatius que cal fer-se. Per aquest motiu, jo amb tot i saber que no era cap mestre, per a l'ensar al public una obra acabada, vaig ofrenar als Patronats i Escoles Dominicals la publicació de una obra pastoril per a noies soles, quina impresió, jo se lo que'm costa com se també'ls exemplars... qu'encara geuen. Estava convençut de que podia i debia fer be an els Patronats sense fer negocis que no espero ni cerco. Per aixó la vaig publicar. I lloo la empresa dels qui escriuen *obretes per a noies soles*.

¡Llástima que no siguin més els qui an aixó's dediquen!

Ara, lo que cal evitar es que les funcions se sovintegin tant que la Escola o Patronat, no sembli sinó una Escola de Declamació o Exhibició escènica, o que preocupi tant a les alumnes que les hi robí les hores que han d'ocupar-les-hi el compliment dels seus deures; com tampoc que'l teatre sigui de procu-